

3.

MEGÉRTENI AZ EMBERI TERMÉSZETET

Október 8., szombat délután

Ha tekintetbe vesszük az emberi alkalmat a kutatásra, milyen rövid akkor az élet, milyen korlátozott tevékenységi köre, különösen azokra az eseményekre vonatkozóan, amelyeket a Biblia története előtti időre kelteznek. Milyen gyakran helyesbítik vagy vetik el teljesen a tudomány feltételezett következtetéseit. Nagy készséggel fogadják el időről időre a föld keletkezésének időszakát, amelyet millió évekkel növelnek vagy csökkentenek. Milyen ellentétben állnak egymással a különböző tudósok által hirdetett elméletek! Mindezt tekintetbe véve azért az elméletért, hogy az egysejtűektől, a puhatestűektől és farkatlan majmoktól származtassuk magunkat, elveszük-e a Szentírásnak azt az állítását, amely egyszerűségében is monumentális: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt...” (1Móz 1:27) Vajon elveszük-e azt a származási vonalat, amely kiválóbb mindannál, amelyet nagyra értékelték a királyi udvarokban? A Biblia úgy emlékezik meg Séthről, mint aki Ádám fia volt, aki pedig Isten fia volt (1Móz 5:3; Lk 3:38). – *Előtted az élet*, 130. o.

A kéz, amely fenntartja az űrben a világokat, az a kéz, amely szabályos rendben és fáradhatatlanul működésben tart mindent mindenütt Isten világegyetemében, ugyanaz a kéz, amelyet értünk keresztre szegeztek.

Isten nagysága felfoghatatlan számunkra. „... az Úr trónja az egekben...” (Zsolt 11:4), de Lelke által mindenütt jelen van. Alaposan ismeri minden alkotását, és személyesen érdeklődik keze munkája iránt. – *Előtted az élet*, 132. o.

Ha az emberek készek lennének elfogadni az ember természetéről és a holtak állapotáról kinyilatkoztatott világos szentírási igazságot, akkor a spiritizmus állításaiban és megnyilvánulásaiban felismernék Sátán munkáját, hatalmát, jeleit és hazug csodáit. Ahelyett azonban, hogy feladnák az érzéki szív számára oly tetszetős szabadságot, és elhagynák a bűnt, amit szeretnek, tömegek zárják be szemüket a világosság előtt, és az intések ellenére sem változtatnak életükön. Sátán pedig köréjük szövöi hálóját, és zsákmányul ejti őket. „Mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre”, ezért „bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak” (2Thessz 2:10–11).

Akik a spiritizmus tanításai ellen felemelik szavukat, nemcsak embereket támadnak, hanem Sátánt és angyalait is. A magasságban levő fejedelemségekkel, hatalmasságokkal és gonosz lelkekkel lépnek harcba. Sátán egy tapodtat sem fog engedni, hacsak a mennyei követek hatalmukkal vissza nem szorítják. Isten népe a Megváltó e szavaival állhat ki ellene: „Meg van írva.” Sátán most is éppúgy tudja idézni a Szentírást, miként Krisztus korában. Hogy alátámassza csalásait, kiforgatja a Szentírás tanításait. Azoknak, akik meg akarnak állni a veszélyes időben, jól kell ismerniük a Szentírás bizonyosságtételét. – *A nagy küzdelem*, 559. o.

Október 9., vasárnap

A testi életet mindenki úgy kapja. Nem örök és nem halhatatlan élet az, mert Isten, az Életadó visszaveszi. Az ember nem ura életének. Krisztus azonban nem kölcsön kapta életét, így tőle senki sem vehette el. „Magamtól teszem le” – mondta. Benne élet volt, eredendő, nem kölcsönzött, nem mástól nyert élet. Ilyen élet nincs az emberben; ezt csak Krisztus által nyerheti el. Nem tudja kiérdemelni; ingyen ajándéku kapja, ha mint Üdvözítőjében hisz Krisztusban. „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Nyitott forrás ez a világ számára. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1130. o.

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvő ereje nyilatkozott meg. Amikor Isten saját képére megteremtette az embert, az emberi test formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet lehetétét, és az ember élő, értelmes lényé lett.

Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, érrendszere, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képessége mind elkezdtek munkájukat, és Isten mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekké lett. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert, és felruházta őt értelemmel és erővel. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 415. o.

Az Életadó révén az ember örök korszakokon át élhet, ezért kell nagyon vigyáznia magára, hiszen Krisztus váltotta meg őt a vére árán... Bár az ember végtelen értékét nem értékelték, és az Ő templomának udvarába behatoltak a világi kereskedők, és megfertőztették azzal, hogy megengedték Sátánnak, uralja gondolataikat és érzelmeiket, én viszont forrón kérlek, hogy többé egy pillanatig se halogasd, hogy Isten elé járulj őszinte imában. Egy pillanatra se habozz, hanem mondd el az Úrnak: „Ó, Uram, a szívem ajtaját kitártam a te legnagyobb ellenséged és a lelkem ellensége előtt. Úgy tettem, mintha meg tudnám menteni a saját lelkemet... Többé azonban nem akarom más erőnek alávetni a lelkemet, csak neked... A lábaid elé járulok. Isten Báránya, kérlek, tisztítsd meg véreddel a lelkemet, és öltöztess feddhetetlenséged ruhájába.” – *Lift Him Up*, 215. o.

Október 10., hétfő

Amikor Isten hangjára a halottak feltámadnak, a gazdag az életében táplált vágyakkal és indulatokkal, vonzalmakkal és ellenérzésekkel lép elő a sírból. Isten nem múvel csodát olyan ember újjáteremtéséért, aki nem akart megújulni, amikor erre minden lehetősége és adottsága megvolt. Élete során nem gyönyörködött Istenben, és nem talált örömet szolgálataiban. Jelleme nincs összhangban Istennel, és nem lenne boldog a menyeyei családban. – *Krisztus példázatai*, 270. o.

Sátán megparancsolta angyalainak, hogy különös gonddal és buzgalommal terjesszék azt a hazugságot, amellyel Évát a Paradicsomban félrevezette: „Bizony, nem haltok meg.” Amint az emberek ezt a csalást elfogadták, és már mindnyájan elhitték, hogy halhatatlanok, Sátán azt is elhíteti velük, hogy a bűnös az örök gyötrelemben él tovább. Ez a hiedelem kellő módon előkészítette Sátán számára az utat, és tette lehetővé, hogy helyettesei dolgozhassanak, és a nép előtt úgy tüntessék fel Istent, mint bosszúvagyó zsarnokot, aki a pokolba taszítja azokat, akik

nem élnek tetszésére, és ott örök gyötrelmek által érezteti haragját; és mialatt kimondhatatlan kínokat szenvednek és gyötrődnek az örök tűzben, az Atya kielégülve tekint le rájuk. Sátán jól tudta, hogyha ezt a csalást elhiszik, igen sokan fogják gyűlölni Istent ahelyett, hogy szeretnék és imádnák; és arra a meggyőződésre jutnak, miszerint az Isten Igéjében foglalt fenyegetések nem fognak szó szerint beteljesedni, mert hiszen ellentmondana Isten jóságának és szeretetteljes jellemének, hogy az általa teremtett lényeket örökkévaló, sohasem végződő gyötrelembe taszítsa. – *Tapasztalatok és látomások*, 218. o.

Az élő Isten szava legyen az útmutatónk. Mindenkinek tudatosítania kell, hogy Őtőle függ az élete, hiszen Isten teremtett és váltott meg. Olvassátok és tanulmányozzátok a János evangéliuma 6. fejezetében leírt kijelentéseket. Imádkozzatok ezen igazságok megértéséért. Aggódok, amikor látom azok lelki gyengeségeit, akik ily nagy világossággal rendelkeznek. Ha ebben a világosságban jártak volna, akkor betöltekeztek volna Isten erejével. De nem ezt tették; ezért azok, akik általuk jönnek az igazsághoz, az embereknél fogják keresni a bölcsességet, és nem tekintenek Jézus Krisztusra, „az igazi Világosságra” (Jn 1:9). Amikor a magukat Krisztus-hívóknak vallók elfogadják Őt hit által, akkor az Úr lesz számukra a megszentelődés, a megigazulás és a nagy jutalom. – *The Upward Look*, 181. o.

Október 11., kedd

A jó Isten az emberek elé tárja az életet és a halált, s rájuk bízva a választást. Sokan választanak az életet, csak hogy mégis a széles úton haladnak. Lázonganak Isten uralma ellen, ámbár az Úr végtelen kegyelmében egyszülött Fiát áldozta fel értük. Akik nem hajlandók a drága áron kieszközölt megváltást elfogadni, azokat büntetés éri. Ámde láttam, hogy Isten nem taszítja őket sem a pokolba, hogy ott vég nélküli kínokat szenvedjenek, sem a mennyben nem fogadja magához; mert ők lennének a legszerencsétlenebbek, ha a szentek tiszta, mennyei seregéhez kellene csatlakozniuk. Isten a bűnösöket megsemmisíti, és olyanná teszi őket, mintha sohasem léteztek volna; ily módon teljesül Isten igazságossága. Isten a föld porából alkotta az embert, a szentségteleneket és engedetleneket tűz emészti meg, és újra porrá lesznek. Láttam, hogy Isten jósága és részvéte ezáltal is arra indíthatja az embert, hogy jellemét csodálja,

és szent nevét imádja. Ha majd a gonoszok mind kiirtatnak a föld színéről, a mennyei seregek „Áment”-t mondanak. – *Tapasztalatok és látomások*, 221. o.

E világ nemesei is csupán emberek. Ők is meghalnak, visszatérnek a porba, ahol nyoma vész minden gyönyörnek, dicséretnek és tisztességnek. Viszont az Istentől nyert tisztesség tartós. Isten örökösének és Krisztus örökostársának lenni azt jelenti, hogy jogot nyersz a felfoghatatlan és értékes gazdagságokhoz, amelyek mellett eltörpül a világ összes aránya, ezüstje és drágaköve. Krisztus által felfoghatatlan öröme és örök dicsőség van felkínálva számunkra. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak.”

Belőlünk hiányzik az egyszerű hit. Meg kell tanulnunk úgy bízni, mint a legjobb barátunkban bízunk. Noha nem látjuk, Jézus gyöngéd törődéssel őrökdi fölöttünk, és érzékenyen érinti Őt minden hiányosságunk és fogyatékoságunk. Senki sem csalódott, aki legnagyobb szükségében hittel jött hozzá... A keresztény a világ legboldogabb embere. Azért érez biztonságot, mert bízik Jézusban, és az Ő jelenlétének örülhet. Védelme az Isten, „aki megszabadítja az igaz szívűeket”. Ne habozzatok, hanem szegezzétek tekinteteket Jézusra és a mennyei dolgokra, s ne feledjétek, hogy szemlélve változunk el. Legyetek bátrak az Úrban! – *Lift Him Up*, 367. o.

Mivel a halál, az utolsó ellenség a feltámadáskor megsemmisül, a hívóknak őszintén kell vágyakozniuk Krisztus második eljövetelére, a teljes és végső győzelem idejére, és buzgón kell imádkozniuk érte... E nap után kell minden hívőnek sóvárognia, és ebben kell reménykednie, tudva, hogy ekkor zárul le a megváltásukért végzett munka. Ekkor valószínűleg meg lelkük minden vágya, törekvése... „Ó, Uram, siettesd ezt a boldog napot!” Ez volt az apostoli egyház, „a pusztai egyház” és „a reformátorok reménysége”. – *Maranatha*, 14. o.

Október 12., szerda

„De anyám – mondtam én: – tényleg azt hiszed, hogy a lélek a feltámadásig a sírban alszik? Azt gondolod, hogy a keresztény halála után nem jut azonnal a mennybe és a bűnös a pokolba?”

Ő válaszolt: – „A Biblia nem bizonyítja, hogy egy örökké égő pokol létezne. Ha volna egy ilyen hely, úgy ez a szent könyv beszélne róla.” [...]

Több hónap múlt el a beszélgetés után, mielőtt valami továbbit halottam volna erről, ezalatt azonban sokat elmélkedtem e tárgyról. Mikor erről prédikáltak, azt hittem, hogy ez az igazság. Attól az időtől, hogy a halottak alvásáról világosságot nyertem, megszűnt az a titok, melyet a feltámadás eddig eltakart előlem, és ez a nagy esemény új és fennkölt fontosságot nyert. Gyakran megzavart az a próbálkozás, hogy a halottak azonnali jutalmazását és büntetését a jövőendő feltámadás és ítélet kétségbevonhatatlan tényével összeegyeztessem. Ha a lélek már halálakor az örök boldogságba vagy az örök kárhozatba kerül, miért kell akkor e szegény, romlandó testnek még egyszer feltámadni?

Azonban ez az új és szép hit felvilágosított, hogy az ihletett írók miért írtak annyit a test feltámadásáról, azért, mert egész lényünk a sírban szunnyad. Most már felismertem, hogy e kérdésben vallott régebbi nézeteim tarthatatlanok voltak. – *Életünk és munkánk*, 49–50. o.

Jézus Krisztus egygyé vált az emberiséggel, hogy az emberiség is egygyé váljon vele lélekben és igazságban. Ennek a kapcsolatnak az ereje által, az Isten Igéjének való engedelmisségben az emberek élete azonos lesz Krisztus életével. Jézus így szól a bűnbánóhoz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Krisztus számára a halál nem más, mint alvás – csönd, sötétség és alvás. Úgy beszél róla, mint valami pillanatnyi dologról. „És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.” (Jn 11:26) „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóston halált soha.” (Jn 8:51) A halál a hívő számára is kicsiny dolog – alvás csupán. „... Azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, a Jézus által ővele együtt.” (1Thessz 4:14) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 302. o.

Az ember teremtésekor nemes testi-lelki tulajdonságokat és képességeket kapott. Tökéletes, Istennel összhangban élő lény volt. Gondolatai tiszták, céljai szentek voltak. De az engedetlenség megrontotta ezeket az erőket és tulajdonságokat, s a szeretet helyét az önzés foglalta el. A bűn következtében az ember természete annyira legyengült, hogy saját erejéből képtelen volt a gonosz hatalmának ellenállni. Sátán foglya lett, és az is maradt volna örökké, ha Isten szeretetétől ösztönözve közbe nem lép. A kísértőnek az volt a szándéka, hogy Istennek az emberrel való, már

a teremtésnél meglévő tervét keresztezze, s ezáltal fájdalmat és romlást hozzon a világra. – *Jézushoz vezető út*, 17. o.

Október 13., csütörtök

„Ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet.” (1Jn 5:11–12) Jézus ezt mondta: „Én feltámasztom azt az utolsó napon.” (Jn 6:54) Krisztus egy testté lett velünk, hogy mi egy lélek lehessünk Ővele. Ezen egység ereje által kell majd eljőnnünk a sírból – ez nem csak Krisztus erejének megnyilatkozása által történik, hanem hit által az Ő élete a miénk lesz. Aki meglátja Krisztus igaz jellemét, és szívébe fogadja Őt, annak örök élete van. Krisztus a Lélek által lakozik bennünk, és Isten Lelke, ha hittel befogadjuk a szívünkbe, az örök élet kezdete. – *Jézus élete*, 388. o.

Isten nem adta meg Elizeusnak, hogy kövesse mesterét a tüzes szekéren. Az Úr megengedte, hogy hosszan tartó betegségben szenvedjen. Az emberi gyengeség és szenvedés hosszú órái alatt hite erősen kapaszkodott Isten ígéreteibe, és mindig maga körül látta a vigasztaló és békét hozó mennyei követeket. Mint ahogy Dótán magaslatain látta az őt körülvevő mennyei seregeket, Izráel tüzes szekereit és lovasait, most is tudtában volt az együtt érző angyalok jelenlétének, és ez erőt adott neki. Egész életén át erős volt hite. Amint jobban megismerte az Úr gondviselését és irgalmas jóságát, az Istenébe vetett hite megingathatatlan bizalommá érett. Amikor pedig a halál szólította, kész volt munkáját letenni és megpihenni. [...]

A zsoltáráróval együtt Elizeus bizalommal mondhatta: „Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek.” (Zsolt 17:15) – *Próféták és királyok*, 263–264. o.

A Biblia világosan tanítja, hogy a halottak nem mennek azonnal a mennybe. Azt olvassuk róluk, hogy alszanak a feltámadásig (1Thessz 4:14; Jób 14:10–12). Azon a napon, amikor elszakad az ezüstkötél és összetörik az aranypalack (Préd 12:8), az ember nem tervez többé. Akik alászállnak a sírba, csendességben vannak. Többé nem tudnak semmit arról, ami a nap alatt történik (Jób 14:21).

Áldott pihenés ez a megfáradt igazaknak! Az idő, akár hosszú, akár rövid, számukra egy pillanat csupán. Alszanak, és a mennyei harsonák

hangjára dicső halhatatlanságra ébrednek. „Mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban... Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: elnyeletett a halál diadalra.” (1Kor 15:52–54)

Amikor Isten előhívja e halottakat mély álmukból, a gondolatuk fonálát ott veszik fel, ahol elejtették. Utoljára a halállal tusakodtak; utoljára arra gondoltak, hogy a sír fogságába esnek. Amikor előjönnek a sírből, első boldog gondolatuk e győzelmes kiáltásban fejeződik ki: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) – *A nagy küzdelem*, 549. o.

Október 14., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Az első nagy csalás” című fejezet.